

Rudolf Egeberg, jr.:
Ungdommens revolusjon.

6/9-35.

KAMPEN OM UNGDOMMEN.

101446

Generasjonsproblemet.

Enhver tid har sitt generasjonsproblem. Motsetningene mellom fedre og sønner tårner sig op, - to generasjoner står mot hverandre, - den ene har livet bak sig, - den andre står på trappetrienet inn til livet. Dette motsetningsforhold er naturlig og sunt.

Men der kan også komme perioder hvor spenningen mellom generasjonene blir så stor, at båndene som binder slektene sammen brister. Da blir de to slekter til to uforsønlige verdener, uten felles tanker, tro eller meninger, - to verdener som uforsønlige vil bekjempe hverandre.

~~Verdenskrigen~~¹⁹¹⁴⁻¹⁸ betegner det store skille mellom gammelt og nytt. Den tillintetgjorde med et slag en verden. Kjemperiker brøt sammen, bolsjevismens brandrakkel lyste over det krigsherjede Europa, - de farvede folkeslag raslet med sine lenker, de borgerlig-materialistiske idealer styrtes fra sine troner, ~~kirken bevret i sine grunnformer.~~

Den beste del av Europas ungdom var felt på ærens mark, - den del av de hjemvendte kjempet en forbitret kamp mot den indre fiende for siden å bli følet tilside av samfundet og kastet ut i arbeidsløshet og nød.

Den ene del av folket gled ut i det liberal-marxistiske dødsvann, - den annen del trakk sig resignerende tilbake med håpløshetens stempel på sin panne.

I denne verden vokste den nye generasjon op, - den generasjon som idag er mellom 16 og 30 år. Som barn hadde man oplevd 19. og 20. tidens mareridt, - sett dens beselige dans om gullkalven. Etterkrigstidens kaos - den ~~politikk~~ parlamentariske nestebytterpolitikk, - kjøp og salg med landets dyreste verdier, - usseldommens kluter tittops var de inn-

trykk som sved i ungdomssinnet. Det norske folk kastet sig i marxismens favntak. Ingen vilje til nasjonal selvhevdelse, - ingen vilje til død, - ingen marsj fremmåt, ingen nye tanker som kunne gi oss motet og livslykken tilbake. Inne nasjonalismens lære, broderhatets og klassekampens gift herjet sinnene.

Når ungdommen spurte hvorfor det nettopp skulde være slik, så fikk den aldri et tilfredsstillende svar. Somme av fedrene så til sine sønner, at når bare marxismen fikk rent flertall her i landet, da ville alt bli så godt og bra.

Den annen del av fedrene prieste rørkrigstiden. Men ungdommen spurte sig selv: "Hvorfor ^{har} den gamle verden, når den ^{var} ~~hadde~~ vært så ideell og fortreffelig, ~~hadde~~ gått under?"

Ungdommen går sin egen vei.

Intet sted fikk den unge slekt det svar den ventet på. Den måtte gå sin egen vei.

En egenartet slekt vokste op. "Opposisjon for enhver pris" var dens første sæmmerke, - ensom, lidensaplett og nøttern. Tidlig kom den til klarhet over at "tillitskrisen", ikke var noen tillitskrise, intet overgangsfenomen som vilde føre verden tilbake til det gamle leie igjen. Denne nye slekt ^{blev ikke tilfreds} var yngre enn den yngste generasjon i vårt århundrede, men ~~den blev en~~ generasjon med tro på sig selv og sin egen styrke.

Dens historiske oppgave lå klart og tydelig optrukket for den. Mellom det splittede og av klassekamp kraftløse folk skulde samles om nye mål og frelser fra kaos og undergang. Og den nye generasjon hadde livsbetingelsen for å møte denne kjempeoppgave. Sannen av embetsmannen, børdessønnen og byungdommen hadde det ikke et hår bedre enn arbeidermannen. Folket skjebnen hadde skept en slags likhets og solidaritetsfølelse ungdommen i

mellom.

marx

Den borgerlig-marxistiske eldre generasjon stod helt forståelsesløs ovenfor denne utvikling. Borgerskapet som i de siste tyve år hadde vært på stadig retrett, så nu sin siste sjanse til å gjeninnsette liberalismen svinne henn. Marxisme som trodde å ha seiren i lommen, oppdaget i seirens elffete time en ny fiende, og til sin redel en fiende som ikke bare angrep å den utenifra, men også innenifra.

I Russland hadde marxismen slått rot og skapt den moderne bolsjevisme. Til å begynne med så det ut som om denne pestemitte også skulde feste rot blant ungdommen. Næden var den en god hjelper. Etter Marx skulde vi oppleve at middelstanden og størsteparten av folket grunnet nød og elendighet sank ned til arbeidernes klassestandpunkt og blev proletarisert. Denne proletarisering skulde så utgjøre kadrene til den kommende verdensrevolusjon. Men her hadde Marx til sine fellers store forbaiselse tat feil. De Europeiske folk, - folk av den hvite rase reiste sig rent åndelig, som en reaksjon mot nøden og elendigheten.

Marxismen vente sig til det negative i mennesket, - den spørr om hva du ikke har, men hva andre har. Ovenfor denne negative selvutsettelse reagerte ungdommen. Det er ingen skam å vere fattig på gods og gull skam er det derimot å selge sin førstefødsdelarett for noen linser. Den giftige pessimisme blev folet vekkt av en frisk havoria.

Vi er nu kommet til problemets kjerne og står foran brennpunktet i kampen mellom generasjonene. To tanker kjemper på liv og død, - "likhets- og "høiverdighetstanken."

Gjenreisning eller nasjonal utsettelse!

Likhetssansen er i sin ytterste konsekvens et stort selvfølgelighetskompleks. Bare et sykt, svakelig og mindreværdig individ, som overhodet få det innfall at alle er like. Ethvert sunt menneske vet og føler, at der finnes forskjelligheter, og at slik er og vil det bli. Når vi ser kappstridene på sportsplassene, så skulde vi ikke kunne tenke oss at den

kappestridene på idretsplassene, så skulde vi ikke kunne innrømme at der også finnes åndelige ulikheter. Bare et folk som i sig selv består av "minderverdighetsfølelser" kan utbre en slik pestsmitte som likhetstanken.

Likhetstankens motsetning er høiværdighetsfølelsen, - selvbevistheten - troen på egen styrke og misjon. Den er i sig selv positiv og skapende.

Høiværdighetstanken appellerer til æren, til opdriften i mennesket og til frivillig underordning under den bestes lederskap.

Det er oss unge som har begynt denne folkerøising som nu går over vårt land under navn av "N A S J O N A L S A M L I N G".

Vi forstår og er beredt til å oppfylle den misjon historien har utpekt oss til.

Vi er en ungdomskamptids ungdom. Vi kaster gjerne skridhansken til hele den gamle verden og vi er beredt til å opta kampen, - kampen mot naturen, mot det egne jeg, - mot mennesker og systemer og mot vår egen skjebne!

Adolf Høeberg jr.

Norsk ungdom! Der gis ingen kamp for fedrelandet uten en samtidig kamp for folket!

Der eksisterer ingen ekte sosialfølelse uten samtidig å anerkjenne nasjon og fedreland.

N A S J O N A L S A M L I N G vil tillegge partikampen og skape bedre kår for hele det norske folk.

Finn din plass i rekken, - meld dig inn i NSUF, Postboks: 2404, Oslo.

Navn:.....

Adresse:.....